

Příběhy našich sousedů

František Čuban

Scénář k audioreportáži

Zpracovali: Kateřina Kvapilová, Eva Vyskočilová, Jakub Káčerek, Jakub Pečenka

Vyučující: Andrea Blašková

Škola: 7. ZŠ Mladá Boleslav, Václavkova 1082

Dne 10. Prosince 2014 jsme navštívili pamětníka Františka Čubana, aby nám vyprávěl o tom, co zažil.

Pan František Čuban se narodil v Kosmonosech blízko Mladé Boleslavi roku 1941. Jako dítě se na moc míst nepodíval.

„ ... jinak jsme jako děti nikam nejezdily. Vím, že třeba, jo, jezdili spolužáci do různých táborů, jenomže my... jako syn kulaka jsem nemohl ...“

Již v páté třídě se pan Čuban setkal s vyslýcháním a snahou, aby donášel na svého otce.

„ ... rodiče s tím nemohli dělat nic, že jo, protože to byla, jak se říká, totalitní moc, že cokoliv by rodiče udělali proti tomu režimu, že jo, cokoliv by udělali, tak by to bylo jako nafouknutý ...“

Jeho pan učitel se snažil zjistit, co....

„ ... co se doma povídá, že jo, nebo to, co ty živnostníci, který se u nás scházeli, vypověděli, že jo ...“

Používal proti Vám pan učitel fyzické násilí?

„ ... jako nemůžu říct, že by mě nějak fyzicky nebo psychicky jako. Snažil se prostě ze mě vytáhnout nějaký vědomosti ...“

Dodnes vzpomíná...

„ ... když prostě se zakládalo to JZD tím násilím, když přišli ...“

JZD proti jeho otci podnikalo různé kroky.

„ ... takže ten první krok byl takovej, že tátovi vzali traktor ... “

Po čase JZD zpozorovalo, že si jeho otec dokáže poradit.

„ ... jenomže táta reagoval tak, že jel na Mělník a druhý den si přivezl pár koní a pokračoval s koňma místo s traktorem, že jo ... “

Dalším krokem, jak donutit otce ke vstupu do JZD bylo, když....

„ ...tátovi hodili do stodoly flintu jako nedovolený ozbrojení, a tak dále. A druhý den přišli ti samí, co sebrali tátovi traktor ... “

Ráno na strůjce pasti čekalo překvapení.

„ ...táta večer šel do stodoly pro slámu a napíchl flintu, že jo. Tak ji vzal, hodil ji normálně v Kosmonosích do kalu ...“

A třetím krokem bylo?

„ ... dva dny ho drželi na soudě a tam pod nátlakem vystěhování teda tu přihlášku do toho JZD podepsal ...“

Městský národní výbor..

„ ...si přejou, abyste šel pracovat do Kosmonos do JZD ...“

Jeho první práce byla v kosmonoské autodílně.

„ ... dostal avízo, že tam můžu teda nastoupit. Tak jsem si sebral doma montérky ...“

Tato práce však netrvala dlouho.

„ ... dostal jsem vstupní školení, najednou zazvonil telefon: „Místní národní výbor, pan Lipenský.“, a najednou mi říkají: „No, my Vás nemůžeme přijmout, protože Místní národní výbor si nepřeje, abyste nastoupil do průmyslového oboru. Vám je určeno tady to JZD ...“

Poté nastoupil...

„ ... na zemědělskou učňovskou školu Horky nad Jizerou. No, tam jsem teda tu školu absolvoval jako zemědělec pěstitel – chovatel. Dostal jsem i výuční list, no, po škole jsem tam zůstal pracovat, jezdil jsem s koňma rok. No po tomhleto roce najednou si mě zavolal ředitel, pan Nebeský, a říká: „My Vás nemůžeme dál zaměstnávat, protože Místní národní výbor ...“

Potom následovala další, také jen krátkodobá, práce.

„ ... pak se otevřela kampaň v Čejeticích v cukrovaru, tak jsem šel do cukrovaru házet uhlí se starejma chlapama...čtrnáctiletý...vlastně patnáctiletý kluk, že jo ...“

Když skočila kampaň, dohodl se se svým známým, že by u něj pracoval.

„ ...tak jsem šel dělat jako lesní dělník, jako dřevorubec. Kácel stromy. No, po půl roce najednou si mě zavolali a říkají: „My Vás tady nemůžeme zaměstnat, protože pan Lipenský si nepřeje, abyste tady u nás pracoval. No tak mě propustili.“ ...“

Později se v nové práci setkal s další komplikací.

„ ... no já jsem na tom autě najel asi 20 tisíc, mezitím jsem absolvoval všelijaký ty psychotesty...a než se dostal člověk do jako...a mezitím mi vyřizovali pasy, to jsem si musel nechat udělat asi 50 fotografií do...na víza do všech evropských států, že jo, tenkrát byly víza. No, a když jsem tohle všechno měl hotový, tak najednou zavolal telefon, to ještě tam seděl ten pan Lipenský, kterej mě to, a řekl, že si nepřeje...že si nepřeje, abych jezdil na zahraniční dopravě. Tak jsem v pondělí přišel do práce a šéf povídá: „Hele, musíš to auto předat tahle a dostaneš tohle starší a musíš jezdit v rámci republiky.“ ...“

Jak už nyní víte, pan František Čuban prožil za svůj život mnoho strastí a radostí.

